АРИФМЕТИКА ОКОЗАМИЛЮВАЧА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

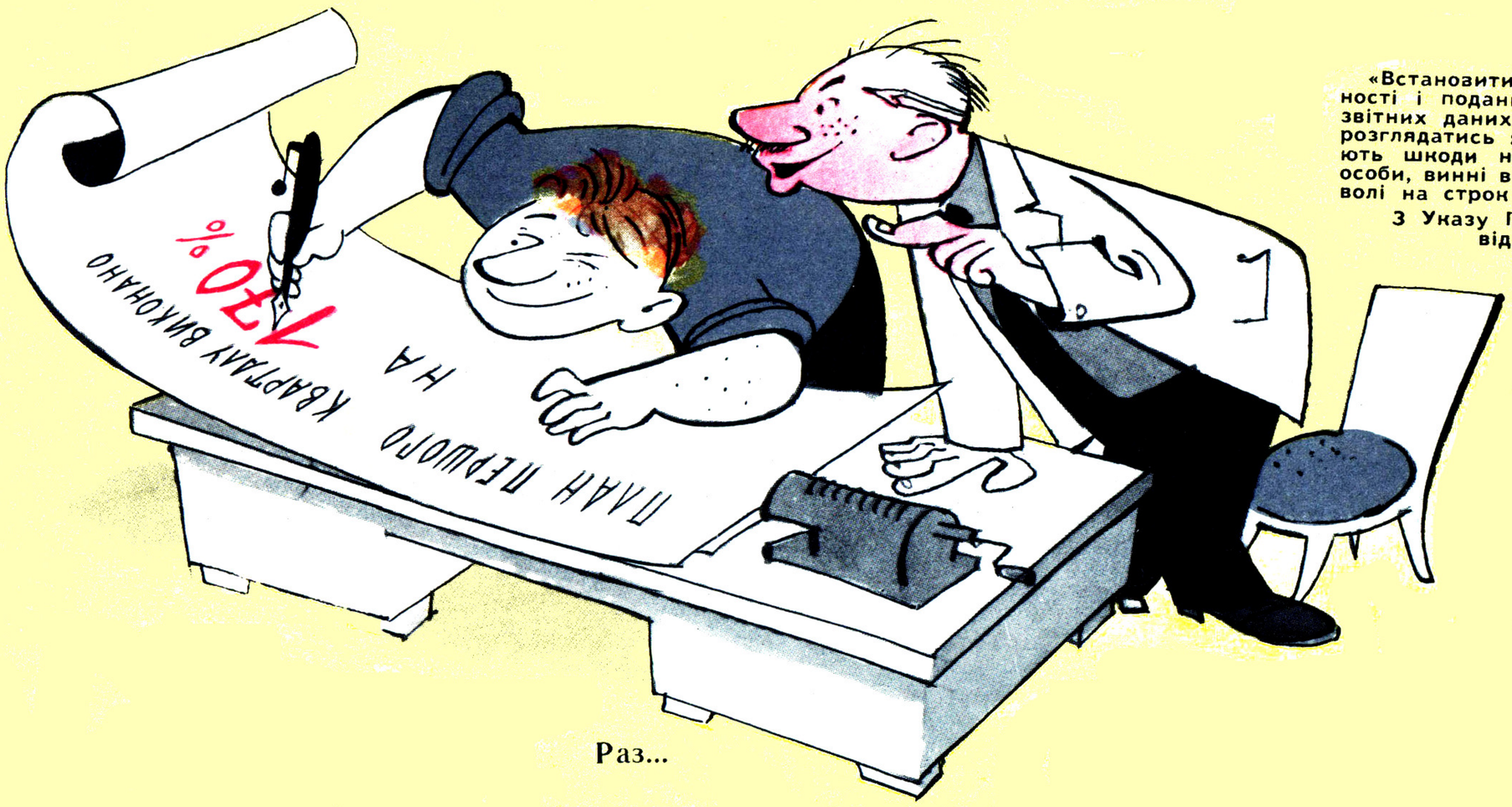

Раз...

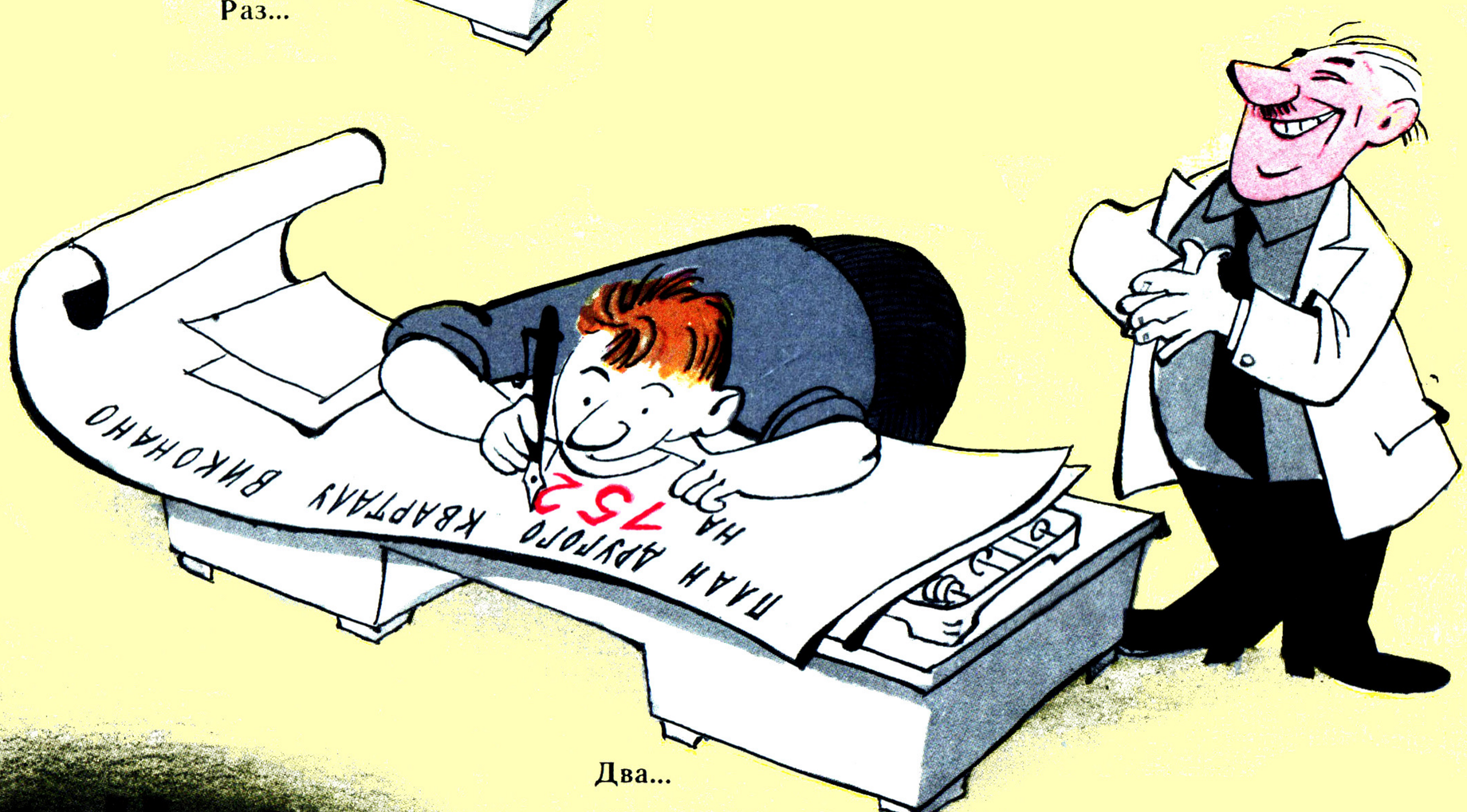

Два...

Три...

«Встановити, що приписки в державній звітності і подання інших умисно перекручених звітних даних про виконання планів повинні розглядатись як протидержавні дії, що завдають шкоди народному господарству СРСР, і особи, винні в цьому, караються позбавленням волі на строк до трьох років».

З Указу Президії Верховної Ради СРСР від 24 травня 1961 р.

ПЕРЕЦЬ

№ 13 (456). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1961

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ *Про гав та роззяв, або як нечиста сила колгоспну касу доїла. (Стор. 3).*

★ *Новий розділ паразитології: паразити мобільні—автомобільні. (Стор. 4—5).*

★ *„Клуб губителів природи“ та його перші члени. (Стор. 5).*

★ *Як херсонська сорока-ворона квартири ділила, або про Гната та його хату. (Стор 8).*

★ *Ще три новини з питань тяганини. (Стор. 10).*

Наші маяки

ВАСИЛЬ КАВУН

— У нього є чому повчиться! — сказав М. С. Хрущов про голову колгоспу імені Сталіна, Бершадського району, Вінницької області, Василя Михайловича Кавуна. Колгосп, яким він керує, вирощує високі врожаї зернових, кукурудзи, цукрових буряків, гречки, гороху. В артілі розвинене високопродуктивне тваринництво.

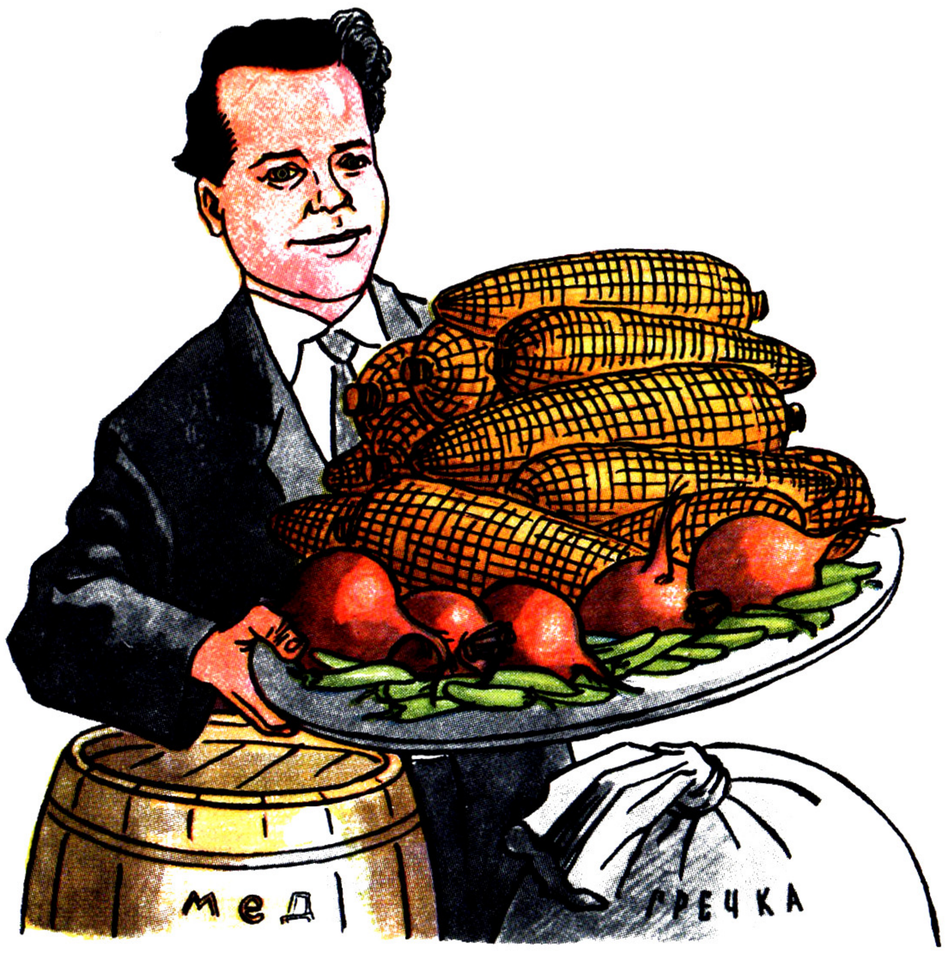

В нього є чому повчиться:
Як вирощувать пшеницю,
Медоносної гречки,
І горох і бурячки,
Як ростити в полі чистім
Королеву качанисту
І на силос й на зерно —
От як воно!

І пошана Кавунові
За його діла чудові,
І за те, що йде вперед,
І за гречку, і за мед,
За врожайную пшеницю,
Кукурудзу й сочевицю,
За горох і за буряк —
От воно як!

Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

ЩО МОЖЕ НАРОБИТИ ДУЖЕ РОЗУМНА ГАЗЕТНА СТАТТЯ

(ЖАРТ)

Він сидів на канапі, читав газету і час од часу захоплено вигукував:

— Прекрасно! Чудово! Гострота! Глибина! Аргументація! А мова, мова яка багата! Ах, мудра, видно, людина!

— Що там таке? — поцікавилася дружина.

— І не питай! Ось глянь, як по релігії шкварить, — ткнув чоловік пальцем у газету.

Дружина взяла газету, уважно перечитала статтю «Реакційна суть пасхи» і винувато закліпала очима.

— Я нічогісінько не зрозуміла, — чесно призналася вона.

— Оце-то так! — здивувався чоловік. — Десятирічку закінчила! На крій і шиття бігала, і отака темнота!

— Та шити я ж таки вмію, — попробувала виправдатися дружина. — Але тут такого понаписувано... Ось, що таке, приміром, кле-ри-ка-лізм? Або — нептунізм?

— Юринда! Подай словник. Воно, скажу тобі, корисно для самоосвіти іноді в словник заглянути. Так... Ага, ось. Так... Єсть! Ясно, як удень! Що там ще?

— Монотеїзм, релятивізм, політеїзм, анімізм, тотеїзм, фетишизм, буддизм, сіонізм, догматизм, талмудизм..., — заторохтіла дружина.

— Діти! Сюди, швидше! Катю, шукай по словнику від букви «А» до «З»! Ти, Колю, — від «И» до «П»! Оля візьме слова, які починаються на букви від «Р» до «У»! Хто ще? Бабуню! Де бабуня?

— Бабуня зайняті. Вони саме моляться.

— Гаразд! Решту беру на себе! Починаємо!..

Через якусь годину наполегливої колективної праці стаття була розтлумачена. Всі полегшено зітхнули.

— Катю, насип борщізму на предмет поповнення калорізму, — мирно попросив змучений чоловік.

— Він вийшов догматичний. Ось я щось іншомовне зроблю, — відповіла дружина.

А в іншій кімнаті завелися між собою діти:

— Мамо, чого вона мене клерикалістом дражнить! Бо як дам — з неї весь релятивізм вискочить! Талмудистка нещасна...

Одна бабуся нічого не знала. Помолившись на голий куток, вона спала непробуддізним сноніз-мом.

Микола КЛЮЧКА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Ховрах: — Я за день зберу більше зерна, ніж цей комбайн.

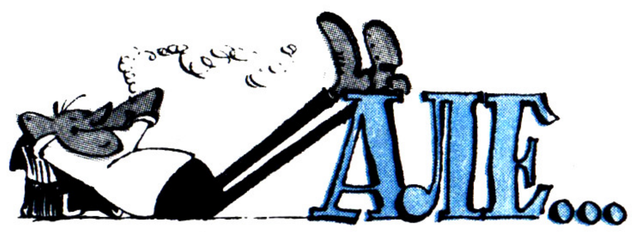

Світ-таки не без добрих людей — це факт!

От, приміром, заступник начальника Вінницького обласного управління матеріально-технічного постачання і РТС т. Максимов. Коли він довідався, що в селі Сліди, Могилівського району, через відсутність запасних деталей до двигуна К-150 уже третій рік не працює електростанція, то зразу ж утішив колгоспників своїм добрим словом.

По-перше, він написав, що щиро співчуває їхньому лихові, але потрібних деталей до двигуна К-150 дати їм не може.

По-друге, запевнив, що занарядив для села інший двигун СМД-7.

Це добре? Добре то добре, але...

Бо коли у добре діло встряне оте «але», то тут уже начувайся!

І справді щось недобре вийшло з новим СМД, занаряженим т. Максимовим.

Щоб двигун той почав працювати, до нього треба додати кілька сущих дрібниць: водяний радіатор, радіатор масляний, шківи, масляні трубки... Одне слово, стільки ж деталей, скільки не вистачало старому двигунові.

Ось що таїть в собі «але».

Між іншим, те «але» в якійсь мірі підводить і самого т. Максимова. «Хороший заступник,— кажуть тепер про нього колгоспники, — але... на словах».

НЕЧИСТА СИЛА!

Страшенної шкоди завдає нам, не при хаті згадуючи, нечиста сила. Не та, звичайно, нечиста сила, що колись була, а сучасна, модернізована. Колишня сучасній в підметки не годиться. І вигляд у неї не той, і засоби допотопні. Хай спробує стара нечиста сила під вікном у голови колгоспу хрюкнути свинею, хоч і опівночі. Що з того вийде? Ні ефекту, ні переляку. Тільки схопиться голова, кліпне очима і випалить, не задумуючись:

— Записать оцю свинюку у відгодівельну групу, а як нагуляє трохи жирку — під ніж!

Від такої відповіді як шугоне стара нечиста сила в болото, то тільки очерет зашелестить.

Або заманеться їй з'явитися в подобі дівиці-спокусниці, — та її навіть на поріг не пустять:

— Сюди, громадяночко, в такому вигляді не дозволяється. Тут вам не пляж, а кабінет голови. Ідіть, ідіть собі з богом... Стиляга!

Сучасна нечиста сила вибирає зовсім інші методи спокуси. Єсть, приміром, така, що спеціалізується на дефіцитних товарах. Залізе вона у шкуру кремезного чолов'яги з великим портфелем у руках, підкотить до контори у новенькій «Волзі» і хрюкне:

— Хрю-хрю. Ліс і цемент, труби і гвіздки, шифер і авторезина. Все зумію, все добуду.

Оце спокуса! Не якась там червона свитка! І якщо він, голова, духу слабкого, то не встигне й ахнути, як отой здоровенний портфель наповниться колгоспними грішми, а нечиста сила зникне у невідомому напрямку.

У колгоспі ж ні автобалонів, ні грошей. Голова береться руками за голову і стогне.

Між тим, давно вже винайдено такий прогресивний метод боротьби з нечистою силою. Тільки-но вона, капосна, на поріг, а ви так собі непомітно через ліве плече:

— Тьху, тьху, тьху! — і за телефонну трубку: — Будь ласка, з'єднайте мене з прокурором.

І замість нечистої сили, що тільки-но стояла перед столом, — курява на дорозі.

— Еге, — відказує на це голова колгоспу імені Чапаєва, Бахчисарайського району, Кримської області, М. І. Кліщевський, — то, мабуть, не нечиста сила, а якийсь удосконалений гібрид. Якось з'явилася вона до нас у контору з Ялти в личині Кучерука Дмитра Дмитровича і сказала: «Бачу, що роззуті ви і стоїте на колодках. Ха-ха-ха! Ні, не ви особисто, а машини колгоспні. Я ж можу пустити їх по путях-дорогах. Давайте відрядження на промислові підприємства і сім тисяч нових карбованців».

— Кліпнув я очима, протяг руку до телефонної трубки, хотів було сповістити про появу цього суб'єкта, та не зміг. Їй же бо', не зміг. Серце моє раптом тіпнулось. А язик ніби прилип до піднебіння. І руки мої мимоволі почали гроші відраховувати. А як став своєю правицею командировочне посвідчення видавати, то так мені погано стало, ніби я своєю кров'ю розписався на тій грамоті люциперській.

— Гіпнотична нечиста сила, — підсумував Кліщевський.

І, мабуть, правду сказав голова, мабуть, таки надпотужна нечиста сила, що ніяк не можна було відхреститися від неї. Бо таку ж саму історію повторили Б. П. Скибинський, С. Л. Шашенок, І. Т. Соколенко, Г. І. Легунов — голови колгоспів «Шлях Ілліча», «Червоний Сиваш», «40 років Жовтня» та «Грузія», Геніческого району, Херсонської області.

Це вони натоптали в усі кишені ялтинській нечистій силі тридцять тисяч карбованців і відрядили її запасні частини та резину для колгоспних автомашин добувати.

Де гасала нечиста сила, яким транспортом користувалась: чи мітлою, чи реактивними літаками, — залишилося таємницею. Але ніби на згадку про себе прикотила вона в колгоспи: одним — драного автобалона, іншим — реставрованого, а деяким — дірку від них.

Отак поглумилася та гемонська нечиста сила над причорноморськими грішниками. І ніякого тобі спасу від неї немає.

Нащо вже в ревізійних комісіях колгоспів народ бойовий, незабобонний, а не справляється з нею, не може здолати її згубного впливу.

М. ХАЛИМОНЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РАЦПРОПОЗИЦІЯ ПЕРЦЯ
Як уберегти наші кіностудії від проникнення халтури і сірятини.

Народні усмішки

ТРИ ЮШКИ

Дорікає мати заміжній дочці:
— Кажуть люди, що ти погано свекра годуєш. Схаменися, доню!
— І що то люди патякають?! — відказує дочка. — Та я йому даю їсти досхочу. Ось хоч би й сьогодні: варила картоплю в лушпайках — юшку дала, варила вареники — юшку дала, варила яєчка — юшку дала. Та ще мало?

МОВЧАН-ЗІЛЛЯ.

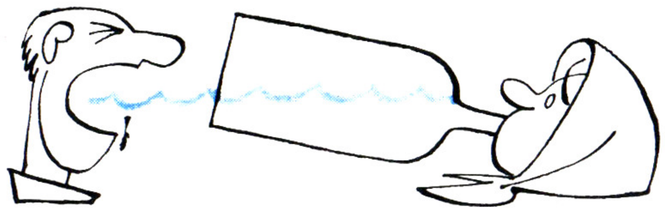

Прийшла жінка до ворожки та й просить:
— Допоможіть, бабусенько! Така мені біда, така біда!.. Чоловік мене щодня лає — рот йому не затуляється.
— А ти мовчиш? — питає баба.
— Де б я йому мовчала?! Він мені слово, а я йому десять. Така біда, таке горе! Доведеться кидати чоловіка...
— Нічого, — каже ворожка, — цій біді можна запомогти.
Пішла у хижку і виносить звідти пляшечку з прозорою рідиною.
— Оце, — каже, — мовчан-зілля. Носи його завжди з собою. Як чоловік почне тебе лаяти, то ти швиденько одвернись і набери у рот. Але не ковтай зразу. Що він не говоритиме, а ти не ковтай. Аж коли він від тебе відчепиться, тоді поволеньки ковтни.
Жінка подякувала і пішла.
Через якийсь час приходить знову, несе бабі і сало, і масло, і курку, і яєць. Та дякує, дякує:
— Ой, спасибі ж вам, бабусенько! Яке ж ваше зілля хороше! Так ми тепер добре живемо, так мене чоловік любить та жалує. Дайте ще.
І втретє приходить та жінка, і вчетверте — все за тим зіллям. Бабі вже надокучило, вона й каже:
— Тепер ти вже до мене не йди. А як скінчиться це зілля, піди до криниці, вклонися на всі чотири сторони, та й набери води в пляшечку. А вживай її, як і перше.

«ПОСЛУГА»

— Петре, за що тебе по судах тягають?
— Та я вибив пил з панової шуби.
— Та ти ж зробив панові послугу.
— Воно-то так, та, на лихо, в тій шубі пан був.

Повідомила О. М. БАНДУРА
з м. Києва.

ЯК ІВАН КУРЧАТА ВИСИДЖУВАВ

Один пан був дуже скупий, а в нього служив дуже хитрий Іван.
От одного разу пан і каже своєму Іванові:
— Іване, коли ти такий ледачий, то хоч знайди мені квочку, щоб курчат висиділа.
А Іван:
— Навіщо, пане, квочку — вона вам мало висидить курчат, от доручіть мені, я сам вам висиджу 200 штук. Лише одна умова — дасте теплого кожуха, їсти чотири рази і чвертку горілки на день. Подумав пан та й каже:
— Добре, я згоден.
Так і зробив. Іван сідає на гніздо, а пан його годує і напуває. Тим часом Іван яєчка всі випиває. Коли вже допив до кінця, взяв і запалив гніздо, наробив багато диму і буцімто гасить пожежу. Тут пан як прибіжить, як наробить крику.
— Іване, рятуйся, чорт з ними, з тими курчатами.
А Іван все «квок-квок»... і буцімто гасить пожежу. Коли вже почав горіти маєток, Іван вискочив надвір, а пан до нього:
— Добре, що хоч ти врятувався... Якби не пожар, то добра б з тебе квочка вийшла.

Повідомив Б. ГРЕЧАНЮК
з м. Угнова, Забузького району, Львівської області.

Мал. В. ЛУК'ЯНЦЯ (м. Чернігів)

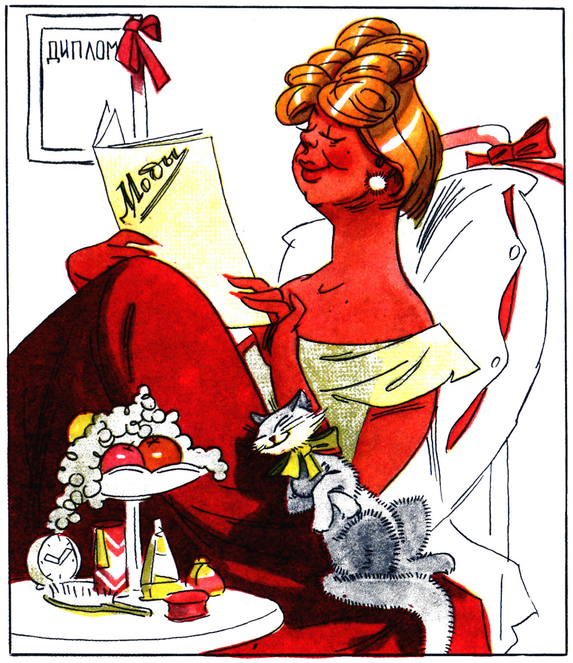

— Тепер і відпочити можна.

А ТОЛК ЯКИЙ?

Тут мова піде про консервацію. Тільки не подумайте, що ми подамо рецепти, як краще консервувати бички в томаті чи там якийсь овочевий салат. Поговоримо про консервування... будівельних матеріалів.

Овруцьке рудоуправління добуває кварцит для виготовлення динасу і феросплавів. Підпорядковане воно Житомирському тресту «Нерудбудматеріали».

Семирічним планом передбачено дальший розвиток цього рудоуправління. Все це добре, а от з житлом для робітників тут сутужно. Старий гуртожиток в такому стані, що без вітру хилиться.

Отож торік восени розпочали будувати новий, просторий гуртожиток. І хоч пізно почали, а чимало утяли: на перше січня цього року приміщення було готове на 80 проц.

Будівельники дали слово, що в першому кварталі здадуть гуртожиток. І здали б, якби Київський раднаргосп не зв'язав їм руки. Раднаргосп викреслив цей об'єкт з титульного списку, законсервував будівництво.

— Хто ж так легковажно господарює? — дивуються робітники. — Майже готовий будинок на 548 квадратних метрів житлової площі віддали на поталу дощам та вітрам.

Правду кажуть. Адже вкладено в будівлю півмільйона крб.! (У старих цінах). А толк який?

Написали керівники і робітники рудоуправління слізного листа начальникові житлового відділу Держплану УРСР. Написали і заступникові голови Київського раднаргоспу. Нема наслідків.

Колективно просили-молили начальника відділу капітального будівництва раднаргоспу т. Ткаченка. Просили і начальника управління промисловості будівельних матеріалів раднаргоспу т. Йотенка. Але ж з нашої Параски ні серця, ні ласки.

А про що йдеться? Щоб добудувати гуртожиток, то треба витратити лише 11 тис. крб. Через них точаться розмови, пишуться листи, а найкращий для будівництва час минає.

Отака консервація. Це вам не бички в томаті, а явна безгосподарність.

Л. ПРОКОПЕНКО.

ЯЗИЧНИКИ

Яка питома вага горілки? На це конкретно поставлене питання буде дуже багато відповідей. Фізики не перебільшать. Вони скажуть, що ця вага буде десь посередині між питомою вагою чистого спирту і чистої води. П'яниці вичерпної відповіді не дадуть. Голови у них з похмілля важкі, і вони будуть пояснювати щось таке... Мовляв, у залежності від того, скільки її випити.

І, нарешті, найвичерпнішу відповідь дасть Марія Іванівна Задорожня, голова Дар-Надеждинського ССТ, Сахновщанського району на Харківщині.

Вона скаже: «В торговельному обороті нашого ССТ питома вага горілки і споріднених з нею напоїв дуже велика. І як ілюстрацію до своїх слів покаже одну «точку» в с. Чорнолозці. Є в цьому селі магазин. Це дуже добре. Але є при цьому магазині один філіал, і це дуже зле. Філіал являє собою імпровізований храм на честь бога Бахуса. Звичайно, далеко йому до старовинних храмів. Мармуром тут і не пахне. Каплиця складена з порожніх ящиків та бочок. Але богослужіння йде дуже активно. І вдень і вночі.

Не думав, не сподівався старик Бахус, що у нього стільки поклонників-язичників знайдеться. Як помоляться вони, то голови клонять на груди, а язики у них заплітаються. І самі на ногах не стоять, і дружинники з ніг збиваються, розводячи їх по домівках, і трудова дисципліна в колгоспі теж на ногах не стоїть, падає.

Може, нам Марія Іванівна щось про свободу віросповідань закине? Дарма. Хоч вона і не фізик, а питому вагу горілки в її силах зменшити. І за те, що вона отой храм закриє, їй нічого не буде.

З метою відзначення:

а) лютих недругів зеленого друга,

б) браконьєрів-хижаків,

в) активних отруювачів річок та ставків і

г) інших великих та малих ворогів природи,

Перець засновує на своїх сторінках «Клуб губителів природи».

Кожен недруг зеленого друга, кожен хижак-браконьєр, кожен, хто отруює тихі води і коптить ясні зорі, має цілковите право стати членом «Клубу губителів природи».

Дорогі наші читачі!

Висувайте кандидатури, давайте рекомендації губителям природи, а Перець прийматиме їх до членів вищеозначеного клубу.

І не просто прізвища називайте, а й фото губителів шліть. Щоб усе було по формі. Відзначати так відзначати.

А тепер Перець представляє вам перших членів «Клубу губителів природи». Так би мовити, його членів-фундаторів.

На першому фото ви бачите начальника БМУ № 35 управління будівництва Київського раднаргоспу Лудину Василя Михайловича. Це з його вини Яготинський цукровий комбінат за один тільки сезон скинув у річку Супій і в супійську обводнену систему 15 тисяч кубометрів бруду з осадками відходів виробництва.

Ну, як такого діяча не прийняти до клубу!?

Нижче — головний інженер Шамраївського цукрокомбінату (Сквирський район, Київської області) Шевцов Олександр Семенович. Він уперто не хоче будувати очисних споруд, хоч на це будівництво відпущено 260 тисяч карбованців новими грішми. Зате він ретельно сплачує штрафи за отруєння риби в колгоспних ставках та річці Роставиці. Цифра штрафів сягає вже 25 тисяч карбованців у нових грошах.

А ще нижче — директор Тхорівського спиртозаводу (Київська область) Рудякевич Борис Остапович. Це він збудував бардові ями над колгоспним ставком. У селі стоїть такий сморід, що дихати нічим, а промислові води течуть собі канавою у колгоспні ставки. Куди потекла риба, встановити не важко.

Паразитологія — наука сугубо медично-біологічна. Але основні її принципи і спостереження можуть стати в пригоді й сатирі. Дослідили, наприклад, паразитологи, що найлютіший, найнебезпечніший і найзажерливіший паразит — паразит рухомий. Завдяки своїй мобільності, він паразитує не в одному, а в багатьох місцях. І впіймати його важко. Паразитологи мають на оці різних жуків, кузьочок, глистів та інших до них подібних паразитів. Засоби пересування у паразитів теж різні. У одного дві пари ніг, а в іншого, дивись, аж три, а то й більше. І все прямо-пропорціональне — чим швидше пересувається, тим активніше паразитує.

Ці показники цілком підходять і до двоногих паразитів серед людей. Двоногі паразити, звичайно, мобільні. Але автомобільні — ще рухоміші. Паразит, котрий, крім двох ніг, користується ще й кількома десятками кінських сил на чотирьох колесах, стає занадто активним і нахабним.

Останнім часом чимало таких паразитів виявлено у нашій сонячній Одесі.

Між аеропортом і центром Одеси сюди й туди снує «ЗІМ» ЧТ 52-58. Мобільний автомобіль. Ісак Михайлович Шатенштейн на його ходові якості не скаржиться. Шатенштейн справно рулює, справно гальмує і справно лічить гроші. Він візник-одинак. Мотається по Одесі не тому, що дуже любить автоспорт. Ні, автовізник більше любить грубі гроші, які він дере з пасажирів.

Маршрут аеропорт — центр міста і навпаки не єдиний у Шатенштейна. Періодично він пускається і в далекі мандри. Одеса — Харків — Київ — Одеса — такий кільцевий маршрут автовізника. У дорозі він не нудьгує, бо в машині повнісінько пасажирів, а в кишені повнісінько грошей. Що то автомобіль! Що то техніка! А ще казали, що автомобіль не розкіш, а засіб пересування. Ісак Михайлович спростовує цю застарілу формулу. Бо автомобіль в його руках таки розкіш, і розкіш ним не заслужена.

З прудким «ЗІМом» активно конкурує «Побєда» ЧТ 54-68. Її хазяїн Євген Тимофійович Россохань не їздить якимись певними маршрутами. Він не рейсовий автовізник. Він петляє по одеських вулицях, як заєць. Він за три квартали чує дух карбованця і прямо на той дух веде свою машину.

Треба сказати, що і Шатенштейн і Россохань у вільний від автовозжів час все-таки працюють. Як не працюють, але працюють. Перший — на фабриці «Універсалтруд», другий — в «Одкомунтрансі». У всякому разі, обидва автовізники десь розписуються у відомостях на одержання зарплати.

Що ж до власника «Побєди» ЧТ 48-03 — Здоров'яка Л. Н., то він уже півроку як увільнив себе навіть од таких формальностей. Здоров'як ніде не працює, а віддає всі свої сили справі автопаразитування.

На його заслуги в цій галузі свого часу звернули увагу працівники міліції, але справжньої оцінки його діяльність так і не дістала. Відпрацювавши рік на примусових роботах, Здоров'як з досади продав старого «Москвича» і купив нову «Победу». Цей вчинок цілком виправданий. «Победа» швидше обертається, і, відповідно, швидше пливуть у кишеню гроші.

Знову ж таки, «Москвич» за один рейс може обслужити тільки трьох пасажирів, а в «Победу» сідає четверо. Арифметика!

Цю арифметику добре засвоїв і Харитонов Василь Наумович. Він на практиці переконався, що нова машина може заробити більше грошей, ніж стара. У старої темпи не ті. На новій паразитувати зручніше.

Досі ми мали діло з механізованими паразитами, які займаються, так би мовити, чисто пасажирськими перевозками. Розрахунок у них простий: я тобі — кілометри, ти мені — карбованці. Мій — спідометр, твій— гаманець. На жаль, малошановне плем'я одеських автопаразитів не обмежується цими примітивами. Про механізованих паразитів, котрих починає корчити при одному слові «чесна праця», мова піде нижче.

Брати Плих.

Барон чує дух карбованця (і не одного!) не за три квартали, а за три тисячі кілометрів. У нього півгектара присадибної ділянки і з кожної грудочки землі він вичавлює архіприбутки. Тут уже в пригоді стають автомашини. Тільки-но південне одеське сонце зарум'янить полуниці, як вищезгадані ягоди відразу ж міняють адресу. Дві машини чвалом пруть їх аж у Ленінград. Добре поставлене у родини Баронів парникове господарство. Глянеш збоку і здається, що це не приватна крамничка, а якийсь сільськогосподарський науково-дослідний інститут. Помідори, редиска, полуниці йдуть у Ленінград ще тоді, коли на Чорному морі ревуть перші весняні шторми, а Неву скуто міцною кригою. Паразити поспішають, вони дуже рухомі. Але Арсен Іванович Барон не робить з автомобіля культу. Він менше ними, як циган кіньми. Тільки за останні роки змінив шість машин. Видушить з однієї все, що можна, знайде дурнішого за себе, продасть заїжджену і купує нову.

Копнули у Любарського...

Добре вправляється Барон, та далеко куцому до зайця. Брати Й. І. Плих та М. І. Плих залишили його далеко позаду. А С. М. Любарський і тих заткнув за пояс.

На перший погляд автопаразитування може здатися декому безневинними пустощами. Мовляв, підкине хлопець на своїх колесах, а йому добрі люди підкинуть на бензин чи на коробку цигарок якогось там полтинника.

А якщо копнути глибше?

І одеська міліція копнула.

Копнула у братів Плих — і заблищало на сонечку два фунти золота. Копнула у Любарського — цілий кілограм заблищав.

Знову копнула у Плих — з'явилося на світ божий вісім ощадних книжок, а на кожній не мало не багато по 10 тисяч карбованців новими грішми. Ще раз копнула міліція у Любарського і знову заблищали на сонечку коштовності, а разом з ними ще й облігації на 255 тисяч карбованців (старими грішми).

Все це не з неба впало. І не з повітря побудував собі Любарський домище, якого оцінено в 25 тисяч карбованців новими грішми. І не дядечко добрий подарував братам Плих на 15 тис. крб. новими грішми різного добра. Ні! Все це зробили машини. Всі три паразити автомобілізовані. Старший Плих має «Волгу», молодший — «Победу». Має «Волгу» й Любарський. Останній, наприклад, роз'їжджає по всій республіці і скуповує облігації державних позик. Бачте, така собі приватна ощадна каса на колесах, яка здійснює різні фінансові операції! Машини братів Плих мотались у Львів, Київ, Харків. Братики-паразитики скуповували у колег-паразитів капронове волокно, привозили його в Одесу, а там пускали «наліво».

Молодці хлопці з міліції, що таких паразитів за руки вхопили? Молодці, та ще й які молодці!

На жаль, на дуже-дуже превеликий жаль, цього не можна сказати про одеську юстицію.

Дуже м'яко, ліберально, щоб не сказати поблажливо, ставиться одеська Феміда до місцевих автопаразитів. Автоінспекція, міліція ловить механізованих паразитів, ставить їхні машини на штрафмайданчик, а судді і прокурори чомусь не знаходять «складу злочину». І знову крутяться колеса, і знову пливуть тисячі у їхні бездонні кишені.

Кримінальну справу на Шатенштейна, заведену в січні цього року, суддя Іллічівського району м. Одеси т. М'ячков довго маринував, а потім і взагалі припинив. Шатенштейнові повернено машину, і чхати він тепер хотів на автоінспекторські свистки. Чхає на ці свистки і Россохань. Десятки разів затримувала його міліція, десятки разів забирала машину, і стільки ж разів прокуратура міста наказувала машину повернути.

Органи міліції завели кримінальну справу на Харитонова, але суддя Центрального району міста т. Євтушенко під напливом якогось «паразитолюбства» справу припинив.

Ходять на волі (ба! не ходять, їздять). Барон, Любарський. Не знайшла прокуратура «складу злочину» і в діяннях братів Плих. А пора б сказати — стоп! Спочатку «стоп», а тоді, як у тій пісні співається: «Ти машина, ти залєзна, куди милого завезла...».

Є така машина! «Залєзна»! На «Волгу» чи на «Победу» мало скидається, але для автопаразитів саме в пору. Гарна машина. Темносиня з червоним лампасом на бортах. Тож нехай забере вона отих «милих» і завезе кудинебудь подалі від славної Одеси і від усіх чесних людей.

М. БІЛКУН,
М. КОРНІЄНКО.

І не з повітря побудував собі Любарський домище...

Василь БОЛЬШАК

Не ті часи тепер, ой, не ті... Колись, бувало, виростиш передовика — честь і слава нашому брату, голові. Кореспонденти їдуть, екскурсії всякі. У газетах пишуть, в кіно знімають, радіо гомонить. Куди твоє діло...

Ви спитаєте, а тобі, голові, який від того гендель? Не гріє й не знобить. Не тебе ж хвалять, у кіно знімають, на магнітофони записують.

Так-то воно, так. Але трошки й не так. Бо як же ти писатимеш у газеті, скажімо, про Галю, коли Олексія Вакумовича не обминеш, не об'їдеш, і конем не обскачеш. За чийого головування Галина висунулась? За Третякового. Хто її вдохновляв? Олексій Вакумович. То як же про голову не писати кореспонденту?

Я ж його і на ферму підкину своєю «Волгою», я ж його — і на станцію. А то ще й у ресторан районний підкотимо, заокруглимо бесіду. По тій бесіді читаємо в газеті: «Третяк розчісував свою розкішну чуприну і розповідав». Сміху було з тої чуприни, бо я уже з десяток років лисиною, як прожектором, світчу. Це кореспондент переплутав мене з бухгалтером. У того справді кучері куди твоє діло. Але не будеш же спростування писати в газету через ту нещасну лисину. Бо влетить йому од начальства. Звиняйте, я перескакую, як щербате колесо. Чи так ще писав той кореспондент: «Засиділись ми з Олексієм Вакумовичем у конторі далеко за північ...» Правда, не в конторі ми сиділи, а в бухгалтера вдома. Чого у бухгалтера? Жінка його так смачно карасі смажить! Але ж не будеш спростовувати статтю через якихось там карасів. Хіба так уже важливо, де засиділись? Основне — довго сиділи, серйозним ділом займалися.

І таке, правда, траплялося. Чи після тих карасів, чи ще чого, а переплутає дещо кореспондент. Цифру надою збільшить на дві-три сотні літрів. Але ж не будеш спростовувати через якусь там нещасну сотню...

Ну, а в основному добре було з передовиком. У районній газеті називають Галину, називають колгосп, а в дужках: «де головою тов. Третяк О. В.». І на нарадах доповідач хвалить Галку, вихваляє колгосп, а в дужках знову: «де головою тов. Третяк О. В.».

І хоч ти пізненько посіяв, поганенько зібрав, тобто не так, щоб рясно, а не дуже лають голову, бо в Галки — все справно. Молотять тих, у кого передовика немає. Воно і зрозуміло. Як же ти Третяка молотитимеш, як ще вчора моя фізіономія у кіні мелькала, з «Огонька» усміхалась поруч з Гальчиною. Навпаки, в доповіді частенько читалося: «Такі голови, як Третяк О. В., виховали передовиків, славних трудівників...» І вже Галька значиться після Третяка О. В. Спочатку — вихователь, опісля — вихована. Куди твоє діло!

Не скажу, що завжди тихо та мирно було. Були й вольнення. Якось Галина наша ні з того ні з сього візьми та й закохайся. Коли б у свого сільського хлопця, то тут нічого такого позорного й нема. Якби ж то... А то втелющилась у тракторного бригадира з сусіднього села. Аби хоч хлопець був путній. А то-о... Ото тільки, що здоровий та красивий, і немов ще роботящий... Ото тільки й того. А — втелющилась.

Я знаю, чиї це штуки... Сусіда мого, Скринника, голови артілі з Сулимівки. Набридло йому, сіромасі, строгачі хапать, от він і... Я, правда, по-сусідському радив не раз: «Заведи, кажу, Скринник, і собі передовика — і збудешся клопоту». Не завів, і от маєш... Ну, а тепер Гальку мою переманює, свого красивого бригадира підсовує.

Ми поставили цей вопрос на правлінні і ухвалили — Гальки не віддавати у Сулимівку. Як дуже хоче Іван Моторченко свататись, якщо вже Галька йому така мила-люба, хай у прийми пристає. Тут великої ганьби немає. Я сам приймак у колгоспі, бо сім'я в райцентрі живе.

Докотилося наше рішення до Івана, а він, не дивись, що тихенький та смиренький, а як задеренчить своїм мотоциклом, як залетить у контору, як скипить: «Та я тільки-но хату поставив, мов дзвін... Три кімнати. Телевізора купив... А ви...»

А ми йому й кажемо: «Можна й до тещі перенести телевізора, коли вже у вас з Галькою така невидержка, тобто така любов возимілася».

А він отаке сказонув на мене:

— Хоч ви, каже, і числитесь в культурному активі, і голова, а насправді несвідомий тип...

Я, кажу, образованіє маю, курси обласні закінчив, котрі голів готують. А він, знаєте, що втнув?

— Моя мати казала: «Якби до того образованія та хоч трохи розуму...»

Отаке на голову...

Та мене ж, — розтовкмачую, — люди обібрали на голову.

— Ще не відомо, хто кого обібрав, — це він мені.

Ну, вобщем, ми немов трохи розбили оту дурну Іванову любов. Хоча й не зовсім, бо, розказують, він частенько торохтить своїм мотоциклом, до Гальки вчащає.

Інших вольненій не було. Отак і жили... Було, кажу, та загуло. Тепер розбилась сулія — пропала надія. Тобто про Гальку пишуть, а мене вже і в дужках не згадують. А все почалося з Пленуму ЦК, де про маяки сказано було, аби рівнятись на них, тягнутися до них.

Докотилося оте все і до нас. І в нас пленум у районі. І ми ж з Галиною, як завжди, поїхали. Зайшли в фойє, попереду Галька, позаду — я, як у доповіді. Галька пішла до залу, а мене Скринник затримав. Коли чуємо — дзвіночок задзеленчав, треба йти в президію. Що ви кажете? Хто вибирав? А я ось уже кілька років підряд у президіях сиджу, з тих пір, як передовика заіміли. У мене в президії і місце постійне є, між директором тютюнового радгоспу і районним прокурором. Отож сів я, почав зручно вмощуватись, бо довгенько ж сидіти, коли чую — секретар райкому своїм делікатним баском натякає:

— Посидьте на цей раз у залі, товаришу Третяк.

Мене наче окропом обварило. Скільки років у президії... І я до неї звик, і президія до мене. Ну, думаю, це вже хтось підкопується. А сусід мій, которого на всіх нарадах молотять, усміхається розпроєхидно: «Посидь, мовляв, ще в масах».

А мені не до сусіда і не до мас. Слухаю я доповідь і жду — от-от і на мене критику-самокритику наводитиме секретар. Як у око вліпив! Дійшов він до передовиків, сказав про маяків, як завжди — про Галину. А потім як накинеться на мене! Сором, каже, Галина — герой, а колгосп має надої нижчі середньорайонних... Чого тільки не набалакав: і сиджу за передовиком-маяком, як за щитом, і свічусь відбитком Галини, як місяць — відбитим світлом сонця. Такого моєму сусідові за все його головування не перепадало.

Почало моє прізвище стрибати по райгазеті ще частіше. Але як? Знову ж таки за рибу гроші: і досвіду не переймаю, і маяка не помічаю, і в славі чужій купаюсь, і в передовій агротехніці не знаюсь... Навіть отой кореспондент, що смачні карасі їв, і собі питаннячко підкинув оце недавно:

— Як же це ви, товаришу Третяк О. В.?

Отаке життя настало. Викликав я завгоспа:

— Мотнись у Сулимівку, привези Гальчиного ухажора.

Поїхав завгосп, а я думу думаю — як же Моторченка вламать, щоб забрав (і — негайно!) Гальку нашу у свою Сулимівку, бо спасу нема вже мені од того передовика-маяка. Я й придане багате зрихтую од колгоспу, і тиждень танцюватиму на весіллі, аби скоріше забирав...

Не встиг я думи своєї додумати, як задеренчав мотоцикл. І на порозі — Іван. Великий, вайлуватий Моторченко зайняв півкабінету. Хоч і силу мав богатирську, і діло своє добре знав, але плохий був, як дитина. Такий уже чемний, як красна дівиця. А як хто кругленьке слово скаже, то червоніє і проказує: «І треба ото вам...»

— Ну, як, не погасла іскра до Гальки?

Почервонів тракторний бригадир, одказує:

— І треба ото вам...

Я не слухаю красномовного бригадира, на своє його навертаю:

— Хорошіє Сулимівка!..

— Старається наш голова. Коропа дзеркального запустив у ставок... Машинерії розвів!..

— Не те, що в нас, — перебиваю Івана і зітхаю. — Знатній людині тепер у Сулимівці живи — і жити хочеться. Наче спеціально для маяка село створене... Куди твоє діло!

— Та й у вас не сказать, щоб дуже погано... Клуб є, правда, старенький... Кіно щонеділі.

Я аж крякнув од такої похвали, але терплю. Розхвалюю Сулимівку.

— А чайна яка у вас! А хор, який хор! Вчительки по нотах, кажуть, співать учать. Ото тільки, що немає маяка. А славиться село теперішнє чим?.. Маяками.

— Ми з матір'ю згодні.

Мене аж кольнуло всередині. А Іван зуби вишкірив, мов печене порося.

— У прийми пристаю, — доповідає мені здоровило радісно.

Мене знову кольнуло. Я мало не впав. Схопився за серце. А бригадир:

— Щось з мотором у вас?

Іди, кажу, під три чорти, залізна ти сатана... Серце мотором називає!..

— Добре, я піду. Але на зло вам у прийми пристану.

І подеренчав собі до Гальки. Ви думаєте, на цьому скінчилося? Еге ж... Почули б, що на зборах колгоспних мололи про мене. Немов я і приписки робив. Немов і зазнався. І до правління не прислухався. І знову ж про маяк. Виростив на свою дурну голову. Я розізлився, кричу в зал:

— Та хіба я проти? Хай сяє маяк! Та не хочу я бути отраженієм того сяйва. Я сам можу так блиснути, що куди твоє діло!

Хтось візьми та й ляпни:

— Скоро блиснеш!

Регіт знявся, звісно. Голова зборів насилу втихомирив.

Коли піднімається отой здоровило, Іван Моторченко (він, мені на зло, пристав-таки у прийми до Гальки), піднімається і вносить пропозицію: не маяка звільнити од Третяка, а Третяка від маяка.

Ну, колгоспники, як пишуть у газетах, одностайно...

А все через маяки. Не було б їх, може б, я й досі, як Скринник, головував собі. До критики-самокритики я вже звик. Вона одскакувала од мене, як горох од стіни. Так маяки доконали. Для інших це, може, справді сяйво, до якого треба тягнутись. А в мене, як згадає хто про маяк, так в очах темніє.

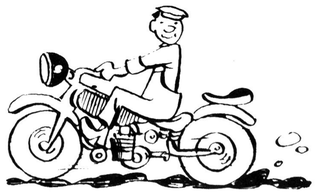

Мал. БЕ-ША

– А ми ж просо сіяли...

perec·ua.
perec·ua.

ПИЖ

Займає Пиж пости малі,
Але відповідальні,
Хоч даних ніякісіньких
В Пижа на це немає.
Дарма, що в чоловіка лоб,
Як у вола завбільшки.
В тім лобі повно пустоти,
Уже з-під шапки хлюпа...
В тій пустоті живе собі
Лише одна турбота:
«Як би не видати, бува,
Себе перед начальством...»
І вистругав товариш Пиж
Собі таку платформу:
— Роби й виконуй тільки те,
Що зверху тобі кажуть.
Більш прислухайсь, не поспішай
Попереду батька в пекло...
Бо, як попруть у рядові,
Пропав же ти навіки, —
Там треба думати, а чим
Ти це робити будеш? —
На цій платформі Пиж собі
Живе і процвітає.

КНИШ

І Киш хитрує теж, але,
Пижеві на відміну,
Розумний з біса, вражий син,
І, мабуть, ще пильніший.
Девіз той самий і в Книша:
«Роби, що зверху кажуть.
Не прися пупом наперед,
Не квапся бути першим,
А то начальство десь, гляди,
Тебе накине оком...
Розумне — витягне наверх,
Хоч як пацай ногами.
А вищий пост, то й більш турбот,
Видніший людям станеш, —
І вже лавірувать тобі
Не так вольготно буде...
Якщо ж твоє начальство — Пиж,
Тоді, брат, начувайся!..
Розумні в дурнів не були
Ніколи ще в пошані»...
Така платформа у Книша.
І до пори, до часу,
На ній він також процвіта
Сухозолотним квітом.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ТОЙ, ХТО ГРЕБЛЮ РВЕ

Це ми про товариша Шестопала, директора сільськогосподарської дослідної станції у селі Самчиках, Старокостянтинівського району, Хмельницької області. З його дозволу у березні цього року на греблі ставка спорудили майданчик для миття автомашин. Тепер тут ведуться «дослідження», що з цього вийде.

А вийде, мабуть, з ладу сама гребля, бо, миючи машини, шофери одночасно розмивають і її. Крім того, вони ще намивають у ставок стільки всякої нечисті, що гине риба — мала і велика.

Гадаєте, що т. Шестопал не розуміє, якої шкоди завдає греблі миття машин? Прекрасно розуміє. Йому про це і держсанінспекція не раз нагадувала. Але він не зважає на це.

Не інакше, як сам директор науково-дослідної станції напрошується на добру промивку.

З СЕРІЇ «ПЛЯМИ НА СОНЦІ»

Малюнки В. ЛИТВИНЕНКА

Гнута мебля, або підлабузник.

Канцелярсько-бюрократичний слимак.

Кіномеханік Березанського районного кінотеатру (Київщина) Приходько часто демонструє фільми «під мухою».

(З листа до редакції).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Цікавий же фільм! Треба додивитися.

Про Гната та його хату

Важко, дуже важко встановити, чому баєчка про сороку-ворону, яка кашу ділила, не стала класичним зразком справедливості.

Якщо розміркувати, то сорока була вже не такою вороною. Вона тверезо розсудила, що розподіляти матеріальні блага треба з розбором. Нехтувати цим принципом — значить, потурати деяким нездоровим інстинктам.

Реальну картину того, які результати дає застосування цього принципу при розподілі житлової площі, змалював нам голова виконкому Херсонської міської Ради депутатів трудящих Леонід Володимирович Данилов.

— Бачите, скільки нових будинків виросло у нас останнім часом, — сказав він. — А ще скільки будується! У декого, розуміється, розгорівся апетит. Навіть у тих, хто забезпечений житлом. Щоб уникнути непорозумінь при розподілі нових квартир (бо такі казуси були раніше), ми вирішили передати весь новий квартирний фонд у розпорядження колективів підприємств та організацій. Вони тепер ставлять людей на чергу. Вони на зборах обговорюють, кому треба дати квартиру. І вони, як правило, надають житло тим, хто найбільше його потребує і хто найкраще працює. Отакий у нас тепер порядок.

Вислухавши Леоніда Володимировича Данилова, нам захотілося з ентузіазмом вигукнути: — Хай живе голова виконкому Херсонської міськради, під керівництвом якого заведено цей чудовий порядок!

Але виборці чомусь не підтримали нашого ентузіазму.

— Як це зрозуміти? — здивовано спитали ми.

— Як хочете, так і розумійте, — відповіли виборці. — А краще самі добре в нашого голови спитайте.

Голова Херсонської міськради — людина зайнята. Коли ми до нього зайшли вдруге, то вже не застали його в кабінеті.

— Майнув на підприємства, — пояснила секретарка. — Він у кабінеті довго не засиджується, особливо — коли заселяють нові будинки. Любить особисто перевірити, кому виділено житлоплощу.

Подалися і ми слідом за Леонідом Володимировичем. На заводі ім. Петровського його вже не застали, але познайомилися з списками на заселення, які він щойно переглядав.

«Агарков, — прочитали ми. — Михайло Абрамович. Сім'я — 3 душі. Жив у двокімнатній ізольованій квартирі. Надається квартира з трьох кімнат».

— А яку посаду обіймає на вашому заводі Михайло Агарков? — спитали ми у робітників.

— Ніяку, — відповіли ті. — Це — директор Херсонського машинобудівельного технікуму.

— Яке ж він має відношення до вас і до вашої житлової площі?

— Відношення має. І неабияке. У технікумі, де директором М. А. Агарков, вчиться дочка секретаря нашого парткому т. Жирова. З рук М. А. Агаркова одержав диплома не дуже переобтяжений знаннями помічник директора заводу т. Черевко. Та й сам директор т. Качура багато чим особисто зобов'язаний Агаркову.

Аргументи, що й казати, залізні!

Між іншим, у тому ж спискові ми натрапили ще на одне прізвище: Греков Ігор Макарович. У нього теж, як і в Агаркова, сім'я з трьох душ, а дали йому тільки одну, та й то невеличку кімнату.

Чомусь до нього заводський трикутник обернувся найтупішим своїм кутом. Чи не тому, часом, що т. Греков — свій працівник — кадровий, заводський інженер-конструктор?

Дуже хотілося взнати, якої думки про такі загадкові випадки голова виконкому Херсонської міськради, але, як уже було сказано вище, на заводі ім. Петровського ми його не застали.

Хтось порадив шукати Леоніда Володимировича на заводі карданних валів: там теж «утрясають» списки на заселення нових квартир.

Приїхали туди і дізналися, що вже давно все утряслося: директор заводу і голова завкому профспілки потіснили чергу і вивільнили двокімнатну квартиру для т. Алексєєва.

— А хто він, цей Алексєєв? — поцікавилися ми. — Робітник вашого заводу? Чи, може, інженерно-технічний працівник?

— Беріть вище, — почули ми.

— То, мабуть, хтось із керівників підприємства?

— Беріть ще вище!

Коли ми перебрали ще з десяток високих посад, нам, нарешті, відкрили, хто такий той Алексєєв, якому завод поза всякою чергою надав квартиру.

— Він — зять! — сказали нам.

З дальшої розмови вияснилося, що це не абиякий зять, а високопоставлений. Товариш Алексєєв має честь бути чоловіком дочки самого Михайла Михайловича Матвєєва — начальника управління машинобудування Херсонського раднаргоспу.

Михайло Михайлович попросив «не в службу, а в дружбу» — і керівники підлеглого йому підприємства удружили: віддали квартиру людині, яка нічого спільного з їхнім підприємством не має.

Між іншим, високопоставленому зятеві жилося не так уже й погано в його старій оселі — у просторому багатокімнатному власному будинкові тестя.

А оце недавно припекло поліпшити свої житлові умови заступникові директора суднобудівного заводу С. П. Фоменкові. Жив він з своєю невеличкою сім'єю в отчому домі, займав там окрему двокімнатну квартиру. А коли заводові було надано певну кількість квадратних метрів для людей, що давно стоять у черзі за житлом, заступник директора і сам клином врізався в ту чергу та й став господарем чотирикімнатної квартири.

Дивлячись на те, як у цьому придніпровському місті енергійно взялися поліпшувати свої і без того непогані житлові умови деякі люди, хтось міг би подумати, що з нестачею житла тут уже остаточно покінчено.

Насправді це не зовсім так. Більш, ніж кому, це, звичайно, відомо будівельникам.

— Здаємо щороку сотні тисяч метрів, — каже секретар партійного комітету тресту «Херсонбуд» Володимир Ілліч Лобузов. — Однак і цього мало. Декому ще якийсь час доведеться почекати.

Сам т. Лобузов чекати не може. У нього горить.. Його сім'я з трьох душ більше й хвилини не може жити в двокімнатній квартирі на Дніпровській вулиці. На першій порі він згоден помучитися в чотирикімнатній квартирі на площі Свободи. Але тільки на першій порі... Доки не з'явиться можливість знову поліпшити житлові умови.

А чого це не спиться, не сидиться Петрові Івановичу Ткаченкові? Чого це він за останні три роки уже втретє міняє свої хороші квартири на ще кращі?

Нам пояснили: Петро Іванович, м'яко кажучи, порушує законний порядок одержання житла.

Чому ж, поцікавилися ми, Петра Івановича не викличе до себе міський прокурор і не ткне його носом у букву закону?

І знову ж таки нам розтлумачили: не може, ніяк не може Петро Іванович Ткаченко цього зробити, бо тим порушником законного порядку є ніхто інший, як сам міський прокурор т. Ткаченко.

Інформуючи нас про цей сумний факт, люди, між іншим, зауважили, що у даному випадку міський прокурор не оригінальний. Таким же маніром по три-чотири рази перекочували з квартири в квартиру тт. Барильник, Ординський, Горубін, Юрковський та інші великі й малі працівники місцевих організацій.

Щоб довго не шукати причин, які породили це явище, ті ж люди підказали:

— Риба починає псуватися з голови.

А щоб ми часом не прийняли це за фігуральний вислів, розтлумачили, що мають вони на увазі саме голову виконкому міськради т. Данилова.

Щоправда, сам він, коли нам пощастило знову зустрітися з ним, категорично заперечив це:

— Я з сім'єю з 4 душ, — заявив він, — тулився в квартирі площею 108 квадратних метрів. І якщо я й поміняв її на кращу, то тільки через те, що мене до цього зобов'язали.

Отже, Гнат не винуват. Винувата хата, що пустила Гната...

А як же бути далі? — подумали ми, покидаючи кабінет голови виконкому Херсонської міськради. — Як же все-таки навести порядок у розподілі житла в місті? Як приборкати тих, у яких понад міру розгорівся апетит?

Доведеться, мабуть, херсонцям клопотати, щоб до них хоч на якийсь час відкомандирували сороку-ворону. Оту, що кашу ділила і, як відомо, «тому дала, тому дала, а тому — не дала»...

Хай повчить життєвої мудрості тих, хто у Херсоні відає розподілом житлової площі

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Херсон.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ порядки

Коментарі Перця записали
С. ВОСКРЕКАСЕНКО, Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК та Д. МОЛЯКЕВИЧ

НЕМА СПОКОЮ І НЕ БУДЕ...

Католицький парафіальний бюлетень, що виходить в італійському місті Лорето, пише: «Багаті ніколи не бувають задоволені своєю долею. Їх завжди бентежить думка про те, як примножити своє багатство. Вони завжди бояться злодіїв та пропаж. Вони руйнують своє здоров'я, вживаючи надто багато розкішної, витонченої їжі, вдаючись до надмірних насолод, проводячи безсонні ночі... Їм заздрять. У них багато ворогів. Нарешті, їм постійно загрожує небезпека розоритися і стати бідними».

В них і гроші
І розкоші,
Все, що хочеш, під рукою...
Тільки радості немає
І спокою.
Хочте спокій ви придбати?
Підтягніть нутро несите,
Зважтеся усе роздати
По-розбійницьки нажите!
Бо інакше, де там спати
Під загрозою розплати...

ПРИДВОРНА ВОРОЖКА

Ось уже двадцять п'ять років перебуває мадам Дельян при дворі князівства Монако на посаді ворожки. Її постійними клієнтами були вельміповажні особи: сер Уїнстон Черчілль,. принц Віндзорський, княгиня Монакська, бельгійська королева...

Мадам Дельян, видать, не дурка,
Якщо морочить отаких панів.
Вона їм те на вушко турка,
Що кожен бачити б усе життя хотів:

Незайманим своє багатство!..
Тільки ж навряд, шановне панство,—
Двадцятий невблаганний вік
Давно на згубу вас прирік.

НАСТАНЕ ЧАС...

З новою силою в Анголі та інших португальських колоніях розгорілось полум'я національно-визвольної боротьби проти колоніаторської політики Салазара та його кліки. Озвірілі банди головорізів з португальської політичної поліції ПІДЕ, використовуючи авіацію, спалюють дотла цілі села, розстрілюють жителів. Регулярній португальській армії і поліції дано наказ: «набоїв не шкодувати, полонених не брати».

Кат Салазар вогнем плює
І не шкодує зброї,
Та у ангольців мужність є
І є і в них набої.

Настане час, коли ПІДЕ
(Настане незабаром!)
У пекло до чортів піде
Разом із Салазаром.

АФРИКАНСЬКИЙ УНТЕР ПРИШИБЄЄВ

Расистський уряд Фервурда заборонив негритянському населенню Південно-Африканського Союзу (тобто абсолютній більшості населення країни) збиратися на публічні демонстрації і мітинги.

Жив унтер Пришибєєв
В Росії в нас колись, —
Лише побачить збори,
Горлає: — Розійдись!

Де він подівся — хтозна,
Та, кажуть, не пропав:
Він в Африці Південній
Прем'єр-міністром став.

НА ВСІХ ДІАЛЕКТАХ

Декілька років у ліванському селі Шамлян працювала англійська «Спеціальна дипломатична школа», в якій нібито вивчались численні арабські діалекти. Виявилось, що під вивіскою дипломатичної установи заховалась шпигунська школа. Уряд Лівану зажадав негайного припинення її діяльності.

Вже так навчились «дипломати»
Усяких мов у тих «об'єктах»,
Що розуміють «Геть із хати!»
На всіх арабських діалектах.

ЯК ГЕНЕРАЛИ МОРАЛЬ ПІДІЙМАЛИ

Журнал «Нейє берлінер ілюстрірте» повідомляє, що бригадний генерал Норман Гуоткін придумав чудодійний, на його погляд, засіб, як піднести сильно підупалий моральний стан англійських військ, що входять у НАТО: в ці війська зараховується 20 дівиць сумнівної слави так званого східного балету. «Уніформа» їх зводиться мало не до тієї, в якій ходила прапраматір Єва.

Підупала в солдат
Сила духу моралі,
Але тут — вакурат
Є рецепт генералів:

«Мораль дійде сама
Аж до рівня отого,
На який підійма
В танці дівчина ногу»...

Значить: — Вище бокал!
Всі турботи — до ката!
Хай живе генерал!
Вище ніжку, дівчата!!.

...Аж подумати страх,
Що за роль у дівчаток:
То ж на їхніх ногах
Уже держиться НАТО!

МОЛИТВА КАПУЦИНІВ

Римській поліції повезло: недавно в одному з підвалів вона виявила 60 тонн контрабандних американських і швейцарських сигарет. Правда, в звіті, переданому начальником поліції до друку, не вказувалося, що ті сигарети були знайдені в підвалі монастиря отців капуцинів, яким статут не дозволяє мати будь-яку власність. Не були названі й імена злочинців.

О наш всевишній, милий боже!
Чи ти осліп, чи ти оглух,
Що захистить уже не можеш
Твоїх покірних, вірних слуг?!

Чи здуру у злобі господній
Таку придумав кару нам
За те, що ми святій мамоні
Ретельно курим фіміам.

Та нас у справі цій печальній
Од твого гніву захистить
Всевишній поліцай-начальник,
А папа — всі гріхи простить.

І журналістова десниця
На нас не зможе кинуть тінь.
А ти на небі можеш злиться...
А нам це байдуже. Амінь!

ЧІКАГСЬКА СЕНСАЦІЯ

«Найвидатніша громадська подія року» — так назвала чікагська газета «Чікаго трібюн» те, що недавно відбулося в цьому великому американському місті.

Яку б ви думали подію мала на увазі поважна газета?

Вчений конгрес? Видатну театральну виставу? Приїзд якоїсь знаменитості?

Ні, не це привернуло увагу «Чікаго трібюн».

Весілля — ось що так схвилювало газету. Весілля самої Лінди Лі Аккардо, єдиної дочки знаменитого Антоні Аккардо.

А чим же знаменитий той Антоні Аккардо? Хто він? Вчений з світовим ім'ям? Полярний дослідник? Відомий письменник? Чи, найменше, чемпіон світу з боксу?

Ні, батечко нареченої ні те, ні інше. Він — король американських гангстерів, визнаний наступник і гідний продовжувач справи знаменитого гангстерського короля Аль-Капоне.

«Чікаго трібюн» й інші газети захоплено і докладно розписали гангстерське весілля. Газети писали, що ніколи ще одночасно не збиралося стільки гангстерів, скільки зібралося їх на цьому весіллі. Коли весільний кортеж рушив на автомашинах від церкви до найкращого в Чікаго залу, де гостей чекав розкішний бенкет, вся місцева поліція регулювала вуличний рух, щоб королі «мокрих» і «сухих» справ, боронь боже, не наїхали один на одного.

«Найвидатніша громадська подія року»... Американській пресі краще знати, що у США вважається найвидатнішим...

НЕБЕЗПЕЧНІ ЦИТАТИ

Боннського канцлера Конрада Аденауера скривдили.

Зробив це мюнхенський художник-карикатурист Ернст Ланг. Ні, він не малював карикатур на канцлера. Ланг скривдив його на словах.

Виступаючи на зборах митців у Мюнхені, Ланг нагадав відому заяву Аденауера про те, що в Західній Німеччині назавжди покінчено з націзмом. Коли Ернст Ланг сказав це, у залі вибухнув гучний сміх...

Переказують, ніби мюнхенські митці сміялися так довго, що канцлер сприйняв той сміх, як образу, і заявив, що має намір потягти Ернста Ланге до суду.

Тоді художник поспішив заявити, що він не мав ніякого наміру брати під сумнів правдивість отих злополучних слів вельмишановного канцлера. Але коли Ланг цілком серйозно почав твердити, що кожне слово Аденауера про знищення націзму в Західній Німеччині відповідає дійсності, присутні знову вибухнули реготом.

Тепер наполоханий художник чекає суду.

Та не з одним лише Ернстом Ланге приключилося таке. Не повезло і редакторові західнонімецького студентського журналу «Конкрет». Він надрукував поряд два цілком протилежні матеріали!

В одному цитуються слова Аденауера про те, що в Західній Німеччині кожен має цілковиту свободу висловлювати свої думки. А поряд у короткій замітці розповідається про заборону студентського диспуту на тему «Як розуміти справжню свободу особи».

Боннські охоронці порядку попередили редактора журналу «Конкрет», що якщо він ще раз натякне щось на канцлера, то...

Одне слово, хочеш мати спокій — не цитуй канцлера! Не цитуй і не згадуй!

Цікаві зустрічі бувають у житті!..

Одна з таких зустрічей, правда, паперова, відбулася в нас у 1960 році з начальником відділу матеріально-технічного постачання Сумського обласного управління сільського господарства т. Рейзіним.

Торік у руки йому потрапив наш лист, де ми просили допомогти колгоспові відремонтувати самоскид «ЗИС-585». Зваживши на те, що на місці відремонтувати його неможливо, т. Рейзін одписав нам, що вишле для колгоспу наряд на один з авторемонтних заводів раднаргоспу. Написав і... по тому. Вже 1960 рік минув, вже й перша половина 1961 року лишилася позаду, а обіцяного наряду щось не видно.

Оскільки перша зустріч не дала ніяких реальних наслідків, доведеться нам, мабуть, шукати тепер нової зустрічі з т. Рейзіним. Але цього разу вже на твоїх сторінках, Перче.

С. КОТКО,
бухгалтер колгоспу ім. Свердлова.
Роменський район,
Сумської області.

Допоможи, будь ласка, деяким торговельним працівникам розв'язати одну складну для них задачу з номерами.

Є на Станіславщині славне місто нафтовиків — Долина. А в ньому є буфети, кіоски, чайні. Усі вони, як це водиться, прономеровані.

Торік Долинський райвиконком виніс спеціальне рішення, яким заборонив торгувати горілкою в буфетах № 3 і № 5 та в кіоску № 3 (інші порядкові номери були помилувані). А в райспоживспілці збагнули, що коли людина побуває, скажімо, в буфетах № 1, 2, 4 чи кіосках № 1, 2, 4 і 5, то в неї від тієї арифметики голова зачманіє до того, що їй важко буде розібратися, в якому номері похмелятися дозволено, а в якому — ні. Отож, ідучи назустріч хмільним головам, у райспоживспілці вирішили продавати горілку скрізь.

Ніяк не розберуться з тими номерами і працівники Галицької райспоживспілки. Вони теж торгують горілкою так, як і їх долинські побратими.

А як же бути з рішеннями про заборону торгувати горілкою в деяких «номерах»?

Важка, Перче, задача, скажемо прямо — п'яна задача. Щоб розв'язати її, треба глянути на цю горілчану справу тверезими очима.

Р. ПІДЛУЦЬКИЙ,
держторгінспектор.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

«З ОДНОГО БОКУ ДРУГОМУ БОКОВІ»

І знову Перчанське товариство по охороні паперу зібралося на своє чергове засідання.

Розпочали з читання бомаги (вона ж і — папір), яка іменується договором.

У бомазі тій пишеться, що Державне видавництво технічної літератури УРСР (скорочено Держтехвидав) в особі директора Максимової М. В., з одного боку, має виготовити другому бокові — Харківському трактороскладальному заводові — 20 тисяч примірників Інструкції «Самохідне шасі Т-16».

Потім було розглянуто купу депеш, якими «другий бік» обмінювався з «одним боком» та його частинами — завредакцією рекламної літератури Держтехвидаву т. Говдею, в. о. завредакцією того ж видавництва т. Кухаренком та з Одеською книжковою фабрикою.

Коли розглянули всю справу з одного боку, то вийшло, що т. Максимовій можна навіть присвоїти звання почесного члена товариства по охороні паперу. Посудіть самі: всі строки минули, а трактороскладальники замість обіцяних двадцяти тисяч примірників Інструкції з горем-бідою одержали лише три тисячі; на листи з Харкова т. Максимова теж не відповідає. Виходить ніби економія паперу.

Та коли глянути на все по-іншому, то тепер уже виходить, що «один бік» (отой, що «в особі директора т. Максимової») справу захисту паперу веде однобоко, шиворіт навиворіт. Через ту економію сотні безпаспортних шасі Т-16 не можуть рушити з заводського подвір'я, хоч вони й самохідні. Крім того, т. Максимова проявляє явну неповагу до паперу, який іменується договором. Так що хай т. Максимова вибачає, але в товариство їй ходу нема.

ЯК ІЗ ПАПЕРУ ПАЛЬТА ШИЮТЬ

А от А. Шадурському з м. Попасної, Сталінської області, у прийомі в Товариство відмовити аж ніяк не можна. Правда, заслуга в цьому не так його, як інших.

До своєї заяви на адресу товариства А. Шадурський додав документацію з шести листів. Ті листи проливають світло на шістнадцятимісячну тяганину навколо ще непошитого демісезонного пальта 58 розміру, 6 росту.

Біда в тім, що А. Шадурський, бачите, «не стандартним» вдався, і в магазинах пальта для нього не купиш, а керуючий Луганською облторгбазою «Укроптторгодягу» т. Пилипенко, який мав зарадити його лихові, вдався людиною стандартно-байдужою. На всі чолобитні послання А. Шадурського він тільки папірці-відписки присилає.

КУДИ БЛИЖЧЕ

А от ще приклад, як одяг паперові шкодить.

Гірка доля зв'язала Архангельське училище механізації № 10, Херсонської області, з Одеською міжобласною базою «Укрпрофтехзбуту».

Коли учням спецодяг потрібний, шле училище заявку на ту базу: шліть, мовляв, те то й те на станцію Блакитне, Одеської залізниці (та станція за 4 км від училища).

Але працівникам бази чомусь уподобалася станція Нікополь, Сталінської залізниці,— за 120 км від училища. І хоч їм кілок на голові теши — спецодяг тільки на ту станцію відправляють.

Написали з училища листа керівникові Одеської міжобласної контори «Укрпрофтехзбуту» т. Сугоняку. Училище одержало заспокійливу відповідь, а вантаж — ст. Нікополь.

І знову в училищі зітхають, і знову сідають листи писати, і знову беруться в дорогу свого посланця споряджати, щоб той вантаж назад, до Блакитного, перепровадив. Словом, знову час, папір і державні гроші переводяться.

А гроші, хай навіть і паперові, то це вже не просто собі папір, а гроші. Їх треба охороняти найпильніше.

Страшне перо не в гусака

(З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ)

Прошу редакцію відповісти, чи можна порушувати правила аморальної поведінки щодо сусідів.

—

Дуже важко чоловіку женитися на двох дітей.

—

У дитяслах обурливо підібраний штат і визивно поставлена робота. Заведено бойню дітей.

—

Дійшло вже до того, що штукатурка валиться в кухні до синців з наслідками.

—

Я звільнений з армії за станом здоров'я: виразка дванадцятипалої кишки з вислугою 29 років.

—

Дорога редакція! Прошу опублікувати мою мамашу.

—

Під час зустрічі вони поділилися плюсами і мінусами в роботі.

—

Від розвитку суспільства вона відстала. Але за нею залишилось право жінки, яким вона занадто зловживає.

—

Знову співчутливе обличчя схиляється надо мною. Ставить запитання і обережно обмацує всі частини тіла.

—

Привабливий вигляд мають жіночі пляжні комплекти. Кожний з них складається з легкого солом'яного капелюшка і сумочки.

—

Шановний товаришу редакторе! Я хворий на пристрасть до спиртних напоїв.

(З СУДОВИХ ДОКУМЕНТІВ)

Я узяв коней, з якими домовився їхати по дрова.

—

Глеку нанесено пошкодження на тілі у вигляді струсення мозку.

—

Микитюк працював у конторі біжучого ремонту.

—

Я був у випитому стані.

—

Через її порушення життєвих правил вийшла у нас несімейна ладь і розходження.

—

Особливі прикмети: радикуліт. В наявності татуїровка жінки в бюст, шрам на голові в задній частині. Одне око з протеза.

Зібрали Е. БАБЕНКО-ПІВТОРАДНІ, Л. ЗУЄВА.

КАРМЕН З „ПРОГРЕСУ"

Гребінківська райспоживспілка, що на Київщині, одержала партію малюнків для вишивання гладдю. На кожному з них зображено всесвітньо відому Кармен, що, хвацько закинувши голову і розвіявши віялом спідницю, витанцьовує якусь тарантелу.

Не будемо сперечатися, чи саме узор «Кармен» потрібен зараз гребінківським вишивальницям, чи щось інше.

Але, якщо ви кинете оком на той узор, то помітите, що Кармен на ньому подібна до вгодованої свинки, а руки і ноги її — на півпудові сардельки. Випустили цей «шедевр» у Дніпродзержинську.

Навряд чи бравий іспанський тореадор зміг би закохатися в Кармен дніпродзержинського виробництва. Скоріше всього він би обурився (так, як і гребінківські вишивальниці) за те, що там так знівечили портрет його коханої, і вістря своєї шпаги спрямував би не на розлютованого бика, а на бракоробів-мазунів.

З багатьох сотень робітників Ждановського «Азовстальбуду», які щовечора повертаються з роботи, ти завжди впізнаєш тих, що працюють у залізничному цеху.

За якими прикметами? А в них це... на лобі написано. І не лише на лобі... Робітникам усіх цехів «Азовстальбуду» є де помитися й переодягтися після зміни, а от робітникам залізничного цеху — ніде,— у цеху навіть поганенького душу немає. А робота в залізничному цеху, прямо скажемо,— марка.

Ми вже не раз зверталися і до начальника цеху, і до начальника вантажних робіт, але вони, вдаючи з себе людей, заклопотаних, тільки руками відмахуються: ану, мовляв, вас у баню!..

З охотою пішли б ми у баню, тільки де вона? Намиль, Перче, шию керівникам залізничного цеху — тоді й ми будемо чистими.

В. ШОВКОПЛЯС.

У нас, у Горлівці, є два рудоремонтних заводи: один належить комбінатові «Сталінвугілля», другий — управлінню «Сталінжитлобуд». Один і справді рудоремонтний, а другий тільки зветься так. І саме через ці однакові назви обидва підприємства мають величезну мороку: одному заводові шлють вантажі, а одержує їх другий, одному нараховують штраф, а стягують його з другого. І так далі, і тому подібне...

Щоб позбутися цієї мороки, ми в квітні минулого року звернулися до Сталінського раднаргоспу з проханням охрестити один із цих двох заводів якимсь іншим ім'ям. Та, мабуть, керівникам раднаргоспу ці «хрестини» даються дуже важко: вони вже більше року думають, та ніяк не придумають нового імені для одного з двох підприємств.

Може, Перче, ти їм підкажеш? Хай назвуть хоч горщиком, аби тільки від мороки врятували.

А. ПЕЧЕРИЦЯ,
головний бухгалтер рудоремонтного заводу комбінату «Сталінвугілля».

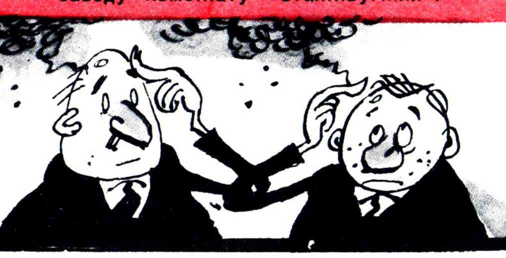

Я знаю, тобі теж захочеться у вільний час посидіти з вудочкою над ставком або річкою. Аякже! Сонце, повітря, а, може, ще й клюне щось...

Але не раджу тобі брати з собою «удочку рыболовную», випущену в продаж виробничими майстернями Київської обласної ради Українського товариства мисливців та рибалок.

Чому? А тому, що ніколи в тебе не клюне.

Посуди сам: до тонюсінької жилки прив'язано такого гачка, що ним тільки акул ловити. А акули у нас не водяться.

Проти жилки нічого не скажеш, а отой гачок рибу лякає. Іншої ж снасті у крамницях нема.

Отак піймали на гачок довірливих покупців керівники вищезгаданих майстерень.

С. ЛУЦЬКИЙ.
м. Ямпіль,
Вінницької області.

ВАДИМ І ГНІДИЙ

(БАЙКА)

Картоплі повний віз Вадим
На ферму віз Гнідим
І так цабе крутнув Гнідого,
Що той, хоч не хотів, зійшов
з дороги.
Враз колесо у яму скік.
Гнідко мій смик,—
А віз
Немов у землю вріс.
Вадима ніби кинув хто в окріп:
Зіскочив з воза і коня шмагає.
— Куди дивився, щоб ти був
осліп! —
Гнідого на все горло лає,
Засікти ладен бідного до смерті.
А щоб то воза взять плечем
підперти!

———

Чесати батогом — не мудра річ.
Ти не шкодуй і власних пліч.

Петро КРАСЮК.

с.Висоцьк,
Ровенської області.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Кого везли карети і «козли» («Перець» № 2 за 1961 рік) були наведені факти неправильного використання вантажного та легкового автотранспорту в деяких організаціях м. Києва.

Як повідомив відділ транспорту і зв'язку Київського обкому КПУ, після виступу Перця обком та Київський міськком КПУ вжили відповідних заходів до впорядкування справи використання вантажного та легкового автотранспорту. Зокрема, Київський обком КП України провів спеціальну нараду керівників автогосподарств, промислових та будівельних організацій.

Автоінспекція Києва та області разом з громадськими організаціями встановили постійний контроль за правильним використанням автотранспорту.

★ Про незадовільний стан газосвітної реклами у Києві писалося у фейлетоні «Т..хи п.о р.к....», вміщеному у № 4 журналу.

Керуючий трестом «Укрторгреклама» т. В. Лещенко повідомив редакцію, що зараз у Києві всі газосвітні реклами приведено в порядок. З метою поліпшення і дальшого розвитку газосвітної та іншої реклами створено спеціалізований республіканський трест «Укрторгреклама», який уже розробляє проект переоформлення реклами на центральних вулицях Києва.

★ У № 6 журналу було вміщено об'яву про хуліганські вчинки п'яного попа Дублянської церкви (Ровенська область) Дегтяра А. Р.

Як повідомив начальник Демидівського райвідділу міліції т. Яковенко, за рішенням народного суду хулігана священика Дегтяра було заарештовано на шість діб. Винний покарання відбув.

★ У тому ж номері, в огляді листів «Давайте заглянемо...», зокрема писалося про антисанітарний стан бані у місті Володимир-Волинському на Волині.

Голова виконкому Володимир-Волинської міськради т. І. Сафонов повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти повністю ствердились. Після виступу Перця директора комбінату комунальних підприємств Васильєва та головного бухгалтера Нестерова з роботи знято. Завідуючого банею Герасимюка суворо попереджено.

ВОНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

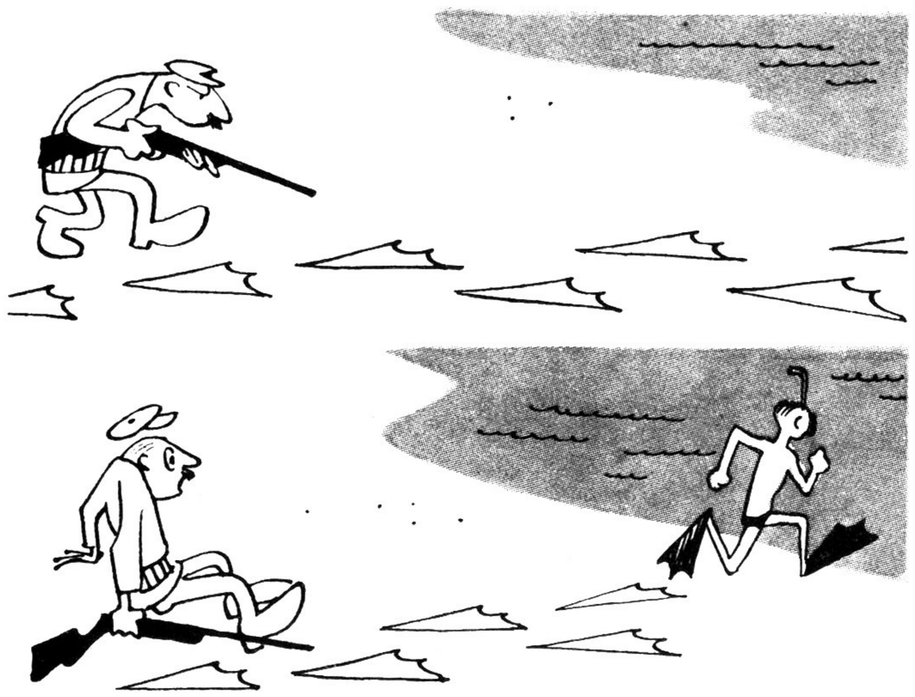

Без слів.

Мал. БЕ-ША

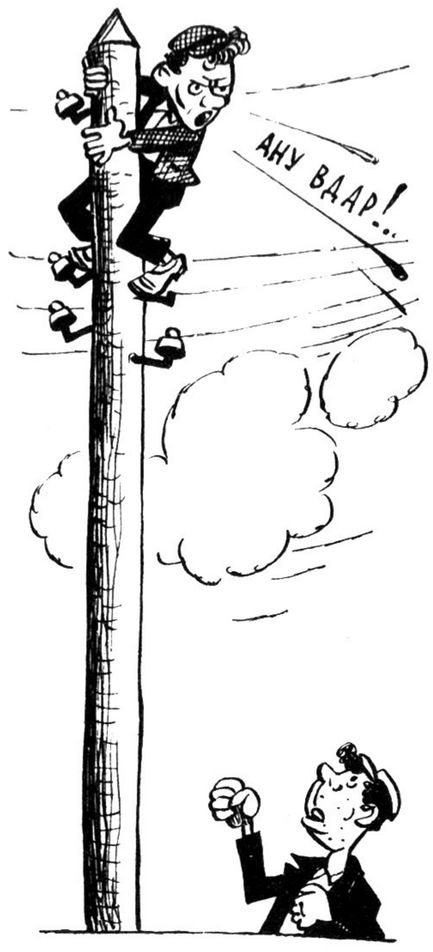

«Хоробрий».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

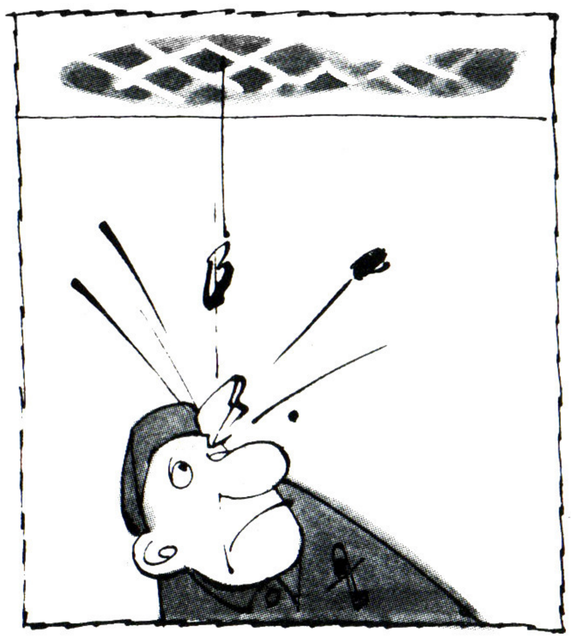

Якість ремонту зразу в око впала...

Мал. М. ПИШНОГО
(м. Тернопіль)

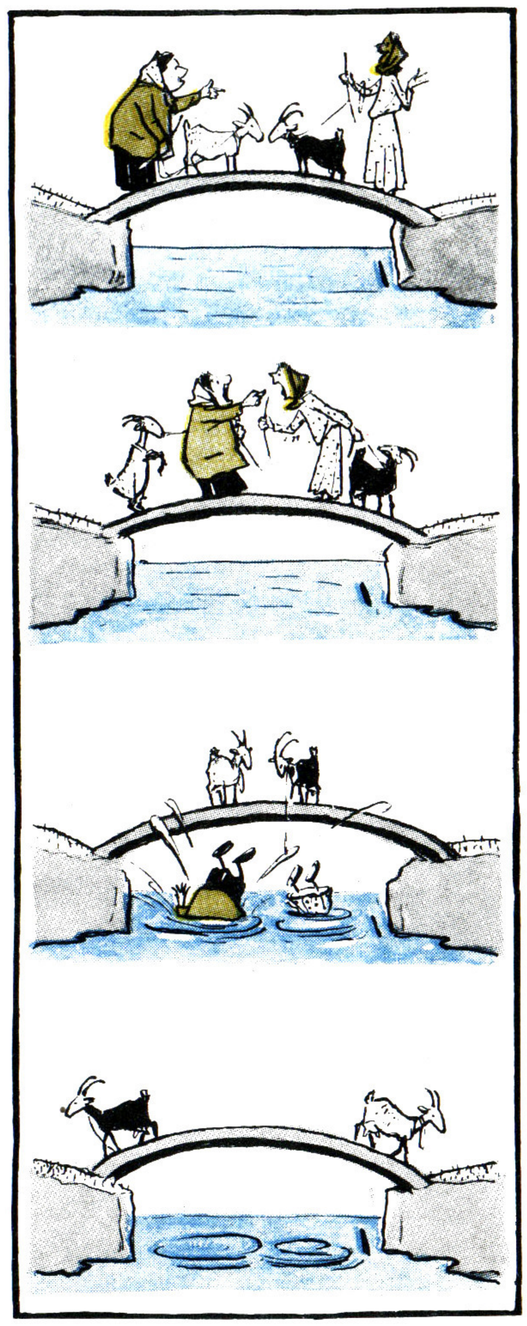

Стара казочка на новий лад.

У ВСЯКОГО СВІЙ СМАК

Мал. Л. КАПЛАНА

— Ех, мишу б сюди ще!..

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». **Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (456) (на украинском языке). Підписано до друку 22.VI. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17314. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 3714. Тираж 300 000 прим

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ПІДКЛАЛИ СВИНЮ

Мал. К. ЗАРУБИ